

Kažkas daro viską, kad paslėptų tiesą.

PASAKYK, KAD ESI MANO

„Įtemptas.“
Sunday Times

„Įtriguojantis.“
Books Monthly

Elisabeth Norebäck

ELISABETH NOREBÄCK

PASAKYK, KAD ESI MANO

Romanas

Vertė
MIGLĖ ŠALTYTĖ

STELA

G uliu ant grindų.
Prisitraukusi kojas, rankomis apglėbusi kelius.
Įkvepiu. Iškvėpiu.

Ausyse vis dar aidi širdies dūžiai, skausmas pilve virto šleikštuliu, bet nors nustojo krėsti drebulys.

Dabar mano vardas Stela Vidstrand – ne Johanson. Man trisdešimt devyneri, ne devyniolika. Man nebekyla panikos priepuolių.

Vidun liejasi pilkšva rudens šviesa. Vis dar girdžiu lauke pliaupiantį lietų. Mano kabinetas klinikoje toks pat, kaip visada. Aukšti langai, samanų žalumo sienos. Didelis kraštovaizdžio paveikslas, medinės grindys, užklotos rankomis austu kilimu. Senas nudilęs darbo stalas, prie durų kampuose sustatyti foteliai. Pamenu, kaip ruošiau šį kambarį, kaip kruopščiai rinkausi kiekvieną daiktėlį. Nebeprišime nu, kodėl atrodė taip svarbu.

Visad įsivaizduodavau, kad ją rasiu aš. O ne ji imsis ieškoti manęs. Gal jai smalsu, nori sužinoti, kas aš tokia. Gal atėjo manęs kaltinti, kad niekada nepamirščiau.

Gal nori atkeršyti.

Praėjo tiek metų, kol pavyko iš naujo susikurti gyvenimą, pasiekti visa, ką turiu. Tačiau nors įvykius palikau praeityje, nieko nepamiršau. Kai ko pamiršti neįmanoma.

Guliu ant grindų.

Prisitraukusi kojas, rankomis apglėbusi kelius.

Įkvepiu. Iškvepiu.

Šįryt Henrikas pakstelėjo man į skruostą ir išvažiavo į darbą. Papyrusčiau su Milu, nuvežiau jį į mokyklą ir pasukau į Kungsholmeną. Buvo įprasta diena. Rūkas už lango, kamštis ant Tranebergo tilto, migla virš pilkų Melareno ežero vandenų, o atvažiavus į miestą nebuvo kur pastatyti mašinos.

Susitikimas buvo paskirtas valandą iki priešpiečių. Ji pabeldė ir atvėrė duris – ir aš iškart supratau. Paspaudėme viena kitai rankas, susipažinome. Ji prisistatė Izabele Karlson.

Ar žino savo tikrąjį vardą?

Paėmiau šlapią jos švarkelį. Kažką tarstelėjau apie orą ir pakviečiau užėiti. Izabelė šyptelėjo ir prisėdo ant fotelio. Jos skruostuose matėsi duobutės.

Kaip visada, pirmą kartą susitikusi su pacientu, paklausiau, kodėl nusprendė kreiptis pagalbos. Izabelė buvo pasiruošusi. Savo vaidmenį atliko puikiai – tikino, kad mirus tėvui jai sunku miegoti. Kad reikia pagalbos pakelti sielvartą. Kad jaučiasi sutrikusi ir nepasitiki savimi, kad sunku bendrauti su aplinkiniais.

Atrodė labai gerai apgalvota ir surepetuota.

Kodėl?

Kodėl paprasčiausiai nepasakė, ko nori? Juk nėra ko slėpti, ko iš tikrųjų atėjo.

Dabar jai dvidešimt dveji. Ji vidutinio ūgio, smėlio laikrodžio formos figūra, plonu liemeniu. Nagai trumpi, nelakuoti. Nematyti nė vienos tatuiruotės ar auskaro, net ausys. Nugarą dengia tiesūs juodi plaukai. Nuo lietaus sudrėkusios sruogos žvilgėjo, išryškindamos šviesią odą, ir netikėtai pagalvojau, kokia ji graži. Kur kas gražesnė, negu būčiau įsivaizdavusi.

Visa kita prisimenu kaip per rūką. Nepamenu, ką sakiau. Kažką pasakojau apie santykius grupinėje terapijoje, o gal apie komunikaciją, o gal sakiau, kad nepasitikėjimas savimi keičia požiūrį į kitus.

Izabelė Karlson, rodos, atidžiai klausėsi. Permetė per petį plaukus ir vėl šyptelėjo. Bet buvo įsitempusi. Budri.

Iš pradžių pajutau, kad apėmė šleikštulys, tada ėmė svaigti galva, spausti krūtinę, darėsi sunku kvėpuoti. Simptomus pažinau iškart. Atsiprašiusi išėjau ir pasukau į tualetą koridoriuje. Širdis daužėsi, nugarą sruvo šaltas prakaitas, už akių tvinksnė, galvoje žybčiojo šviesos blyksniai. Ėmė tampyti skrandį – suklupau prieš klozetą, norėdama išsivemti. Bet nepavyko. Atsisėdau ant grindų, atsirėmiau į plyteles ir užsimerkiau.

Liaukis galvojusi, ką padarei.

Liaukis galvojusi apie ją.

Liaukis galvojusi.

Liaukis.

Po kelių minučių grįžau ir pasakiau, kad lauksiu jos grupinėje terapijoje kitą trečiadienį, pirmą valandą. Izabelė Karlson užsimetė švarkelį, kilstelėjo nuo kaklo plaukus ir permetė per petį. Norėjau ištiesti ranką ir juos paliesti, bet susilaikiau.

Ji pastebėjo.

Matė, kad dvejoju, kad trokštu ryšio.

Galbūt būtent to ir norėjo? Išmušti mane iš vėžių?

Persimetė per petį kuprinę, atvėriau duris, ir ji išėjo.

Apie šią dieną ne kartą svajoju. Įsivaizduodavau, kaip viskas vyktų. Kaip jausčiausi, ką sakyčiau. Bet turėjo būti ne taip. Ir niekad nebūčiau patikėjusi, kad bus taip skaudu.

Guliu ant grindų.

Prisitraukusi kojas, rankomis apglėbusi kelius.

Įkvepiu. Iškvepiu.

Ji grįžo.

Ji gyva.

IZABELĖ

— Izabele!
Išgirdusi Joanos balsą atsisuku. Grįžau į M rūmus universiteto miestelio gale. Pertrauka eina į pabaigą, valgykloje pilna studentų – nėra nė vieno laisvo staliuko ar kėdės. Per priešpiečius čia visada sausakimša. Atsigręžusi akimis ieškau Joanos, bet nepamatau, kol neatsistoja ir nepamoja.

– Ateik čia, – sušunka.

Nė kiek nenoriu. Visą valandą praleidau lyg ant adatų. Taip stengiuosi suturėti kunkuliuojančius jausmus, atrodo, paprasčiausiai sprogsiu.

Sielvartauju. Gedžiu. Nekenčiu. Ir nesugebu to nuslėpti. Šypsotis ir elgtis maloniai. Būti tokia, kokia nesu.

Kur kas mieliau prieš paskaitą sumuštinį suvalgyčiau viena. Apgalvočiau, kas nutiko psichoterapeutės kabinete. *Bet niekad nesugebu pasakyti „ne“*. Tįpteliu aukštyrinių kuprinę ir imu brautis pro susėdusių žmonių, ant grindų numestų krepšių, žalių staliukų ir raudonų kėdžių labirintą, kol pagaliau pasiekiu tikslą.

Neturiu ir niekada neturėjau labiau į tikrą draugę panašios pažįstamos. Mudvi su Joana kartu nuo pat siaubingo pirmojo semestro Karališkajame technologijų institute, arba KTH, – ji ėmėsi mane globoti, leido atsikraustyti pas ją. Nežinau, kodėl. Mes nė kiek nepanašios. Ji tiek daug visko matė, apkeliavo pusę pasaulio. Jos plaukai violetiniai, ausyse ir nosyje kaba auskarai, nugaros apačioje tatuiruotė, ir dar viena – ant dilbio. Vienaragis, spjaudantis ugnimi. Ji šauni, pasitiki savimi ir žino, ko nori.

Šalia jos sėdi Siuzė ir Mirijama – jos irgi labai draugiškos. Bet su Joana galiu atsipalaiduoti, iš tiesų būti savimi.

– Kur dingai? – klausia Mirijama. – Nemačiau tavęs per matematiką.

– Nėjau, – atsakau.

– Kas atsitiko? – aikteli Siuzė, griebdamasi už širdies. – Juk tu niekad nieko nepraleidi.

– Turėjau reikalų.

Atitraukiu šalia pastatytą kėdę, pakabinu ant atlošo švarkelį ir prisėdu. Man vis dar keista, kad kas nors mato, jog aš šalia. Pastebi mane. Galbūt net manęs pasiilgsta. Aš pripratusi būti nematoma.

Atsegu kuprinę ir išsitraukiu „7-Eleven“ parduotuvėlėje pirktą sumuštinį. Atrodo nekaip, tad nusviedžiu atgal į kuprinę.

– Vis dar lyja? – paklausia Joana.

– Kaip ir ryte, – atsakau.

– Ech, pirmadieniai, – atsidūsta Siuzė, vartydama mechanikos vadovėlį. – Tu ką nors čia supranti?

– Praėjusį kartą daug užsirašiau apie judesio kiekį, – prataria Joana, – bet žalio supratimo neturiu, ką visa tai reiškia.

Ir nusikvatoja. Nusijuokiu ir aš. Tačiau jaučiuosi kaip sėdėdama stiklinėje dėžėje ir žvelgdama laukan. Lyg manyje gyventų dvi

skirtingos merginos. Viena iš jų matoma visiems. Bet kitą matau tik aš. Ji – tai tikroji aš, o skirtumas tarp jų – neaprepiamas. Manyje glūdi tamsos užlieta praraja.

Be to, aš visada pernelyg jautriai reaguojau.

– Izabele, tu supranti, ar ne? – paklausia Mirijama, atsiskudama į mane. – Mes jau panikuojam, tuoj reikės ir egzaminams ruoštis.

– Žinok, jei paskaitysi vadovėlį, tikrai suprasi, – pareiškiu.

– Nesigėdyk, sakyk tiesiai – suprastume ir mes, jei laiką leistume prie knygų, o ne vakarėliuose, – kumštelėjusi man į pašonę paerzina Siuzė ir išsišiepia.

– Pripažink, kad ji teisi. – Joana paleidžia man į galvą suglamžytą servetėlę. – Pripažink, Izabele.

– Manot, kad aš nuobodi? – atkertu. – Manot, kad aš vėpla, mokslo žiurkė, kad nemoku linksmintis? Be manęs jums būtų šakės, tinginės jūs.

Swiedžiu servetėlę atgal į Joaną, bet man į veidą tuojau pat atskrieja dar dvi, ir neišlaikiusi prapliumpu juoktis. Laidau servetėles į Siuzę su Mirijama – netrukus prie stalo kyla tikras servetėlių mūšis. Kvatojamės, klykiame, kol visa valgykla ima stotis ir šaukti, ir...

Suskamba mano telefonas.

Pernelyg dažnai taip elgiuosi. Užsidarau svajonių pasaulyje. Minytę regiu kvailus filmukus. Scenas, kuriose elgiuosi taip pat paprastai ir natūraliai, kaip ir visi kiti.

Pasiraususi randu telefoną ir žvilgteliu į ekraną.

– Kas skambina? – klausia Mirijama. – Neatsiliepsi?

Ijungiu balso paštą ir įkišu telefoną atgal į kuprinę.

– Nieko svarbaus.

Po paskaitos namo važiuoju viena. Joana nuėjo pas vaikiną. Norėjau grįžti iškart po terapijos – susitikusi su Stela visiškai nebeturėjau jėgų – bet bijojau universitete praleisti ką nors svarbaus.

Dabar metro vagone aš viena. Viena tarp daugybės nepažįstamųjų. Atsikrausčiusi negalėdavau to pakęsti, bet paskui pripratau. Po metų Stokholmą jau neblogai pažįstu. Iš pradžių labai bijodavau, kad pasiklysiu. Painiodavau Heselbį su Hagsetra, o prireikus kur nors nuvažiuoti maršrutą tikrindavau po tris kartus. Tačiau vis tiek nemažai apvažinėju ir apsilankiau daugelyje prekybos centrų, kuriuos tik galima pasiekti viešuoju transportu.

Ne kartą traukiniais važiavau iki pat paskutinės stotelės, išbandžiau visas metro linijas ir važiavau į centrą visais autobusais. Vaikštinėjau Siodermalmo ir Kungsholmeno salose, Vasastano ir Normalmo rajonuose ir daug laiko praleidau centre.

Žiūriu į kitus keleivius ir įsivaizduoju, kad puikiai juos pažįstu. Ta senutė oranžiniais plaukais ir rubinų spalvos akiniais du kartus per savaitę eina sportuoti į „Friskis & Svettis“ sporto klubą, apsimauna spalvingas devintojo dešimtmečio stiliaus timpes ir varsto vyrus provokuojamu žvilgsniu.

Toji už rankų susikibusi ir besibučiuojanti porelė: jis studijuoja mediciną, o ji dirba mokytoja vidurinėje mokykloje. Jie važiuoja į viešo kambario butą netoli Bromos stotelės. Grįžę pasigamins ko nors valgyti, pažiūrės filmą ir kartu sumigs ant sofos. Vėliau ji atsikels ir nueis į lovą, o jis išsitrauks kompiuterį ir internete žiūrės pornografiją.

Tas aukštas, kostiumuotas vaikinąs, kuris kosti net susirietęs, – jis miršta nuo plaučių vėžio. Niekas nežino, kiek jam liko gyventi. Kiek liko mums visiems? Gyvenimas gali baigtis bet kurią akimirką. *Viskas gali baigtis šiandien.*

Ilgiausio tėčio. Nuo tos gegužės dienos praėjo keturi mėnesiai. Keturi ilgi, tušti mėnesiai. Vėliau sužinojau, kad jis sirgo jau kelias savaites. Bet, žinoma, pas gydytoją nėjo. Aš net nenutuokiau. Tėtis beveik niekad nesirgdavo. Tad kam jam be reikalo mane gąsdinti?

Pasakyti, kad jaučiuosi kalta, – tai neatskleisti nė tūkstantosios dalies to, ką jaučiu. Namų grįždavau pernelyg retai. Paskutinį kartą jį mačiau per Velykas. Net nepasilikau visą savaitgalį.

Ar buvau savanaudė, kad išsikrausčiau? Tėtis norėjo, kad pasinaudočiau proga. Ragino likti mieste, savaitgalius leisti su naujais draugais ir būti laisvai.

Tiesą sužinojau tik po jo mirties. Ir niekada neatleisiu jai už tai, ką padarė. Visa širdimi trokštu, kad ji mirtų. Nekenčiu jos.

Nekenčiu.

Nekenčiu.

Nekenčiu.

STELA

Prabundu namuose, Alviko kelyje, Bromos rajone. Miegojau savo lovoje, užsiklojusi galvą antklode. Jaučiuosi lyg pragulėjusi čia jau kelias dienas.

Paprašiau Renatos visus kitus dienos susitikimus atšaukti – pasiteisinau, kad užpuolė migrena. Šv. Eriko gatvėje įsėdau į taksi. Paskui nieko nebepprisimenu. Tikriausiai atvažiavus sumokėjau vairuotojui, išlipau ir nuėjau vidun. Nusiaviau batus, užlipau laiptais ir pasukau į miegamąjį. Bet viso to nepamenu.

Akis maudžia, visa galva tvinksi nuo skausmo ir staiga dingteli, kad gal viską tik išsigalvojau. Susapnavau, kad į kabinetą buvo atėjusi moteris, vardu Izabelė Karlson.

Kaip norėčiau, kad taip būtų iš tiesų.

Vengti skausmo – vienas giliausių žmogiškų instinktų: užuot drąsiai priėmę, kas mus skaudina, norime nuo to pabėgti.

Kaip aš norėčiau pabėgti.

Išgirstu į kiemą įvažiuojantį Henriko reindžroverį, atsikeliu iš lovos ir nueinu prie lango. Vis dar pliaupia lietus. Prie tvoros stovi

kaimynas su be perstojo amsinčiu šuneliu. Iš mašinos iššoka Milas ir pasileidžia į namus. Henrikas pasisveikina su kaimynu ir taip pat pasuka vidun. Atsiveria durys, girdžiu, kad mane šaukia. Kelias sekundes užmerkiu akis, giliai įkvepiu ir nulipu žemyn.

Milas prabėga pro šalį, klausia, ką valgysime vakarienės. Atsakau, kad nežinau, o jis nueina į svetainę ir išsitiesia ant sofos. Henrikas pakelia nuo grindų mano palatą, pakabina ant pakabos ir sako, jog bandė man prisiskambinti.

Atsakau, kad telefonas turbūt rankinėje. Jis pažvelgia į grindis. Telefonas guli šalia batų. Pakelia ir paduoda man.

– Manėme, gal reikėtų paimti kokių užkandžių, – taria. – Nepagaminai vakarienės.

Tai – ne klausimas, o teiginys.

– Neturėjau laiko.

– Kas nors nutiko?

– Kodėl klausi?

– Kur tavo mašina?

Mano „Audi“ ne prie namų – vis dar stovi Kungsholmene.

– Grįžau taksi.

Henrikas perveria mane įdėmiu žvilgsniu. Stengdamasi nežiūrėti į akis skubiai pakšteliu jam į skruostą ir nueinu į virtuvę. Jis nuseka paskui.

– Milui reikia užvalgyti, – taria, darydamas šaldytuvą. – Netrukus reikės eiti.

Visai pamiršau, kad šiandien Milui krepšinio treniruotė. Anksčiau niekada nepamiršdavau. Prisėdu prie virtuvės stalo ir žvilgteliu į telefoną. Du praleisti skambučiai ir viena žinutė.

Henrikas ištraukia iš šaldiklio plastikinę dėžutę ir šūkteli Milui, kad tuoj bus valgyti.

- Kaip šiandien sekėsi? – po kiek laiko paklausia.
- Gerai.
- Viskas tvarkoje?
- Taip, – atsakau.
- Tikrai?
- Tikrai.

Henrikas maišo makaronus ir šildo Bolonijos padažą. Kalba, kad kitą savaitgalį norėtų aplankyti tėvus kaime, o šeštadienį bus Milo krepšinio rungtynės. Ir apie darbą. Padengia stalą – sustato lėkštes, įrankius, stiklines, pripila į ąsotėlį vandens. Dar papasakoja apie darbą.

Pirmadienis toks, kaip ir visada, – po ilgos dienos susitinkame namie, plepame virtuvėje. Mano vyras toks pat, nepasikeitė ir sūnus. Dailiuose mūsų namuose viskas po senovei. Tačiau atrodo taip nepažįstama. Tarsi būčiau tapusi kitu žmogumi. Tarsi būčiau svetima savo pačios gyvenime.

Henrikas pašaukia Milą – vakarienė paruošta. Svetainėje nė garso. Šūkteli, kad ateitų, bet Milas neskuba. Nueinu į svetainę, prie sofos. Nusmaukiu Milui nuo ausų ausines ir ištraukiu iš rankų planšetę. Irzliai tarsteliu, kad reikia skubėti. Milas iš pradžių nustemba, tada supyksta. Nudrožia pro mane ir atsisėda prie virtuvės stalo.

Palaukęs, kol nematys Milas, Henrikas spusteli man ranką. Žinau, ką nori pasakyti. *Nurimk. Kas tau užėjo?*

Reikėtų pasakyti jam, kas nutiko. Reikėtų pasikalbėti. Aš nepratusi slapukauti. Šiaip ar taip, esu psichologė ir sertifikuota psichoterapeutė. Moku išreikšti savo problemas žodžiais, diskutuoti, išsiaiškinti, kur slypi bėdos. Ypač jeigu jos gali aukštyti kojomis apversti visą gyvenimą. Be to, Henrikas – geriausias mano draugas. Mes visada vienas kitam atviri, kalbamės apie viską. Jis mane pažįsta geriau negu

bet kas kitas, sunku ką nors nuo jo nusišlepti. Be to, niekad ir nenorėjau nieko slėpti. Iki šiol.

Negaliu praryti nė kąsnio. Henrikas ir Milas kalbasi. Nežinau, apie ką. Girdžiu, bet ir negirdžiu. Mintys nuolat grįžta prie jos.

Izabelės Karlson.

Kažin, kodėl susigalvojo tokį vardą. Kažin, ką ji žino.

Milas užsimanė kažkokio nepaprastai šaunaus dviračio. Išsitraukia telefoną ir parodo nuotrauką. Atsiprašau, atsistoju nuo stalo ir išeinu iš virtuvės. Einu į skalbinių sandėliuką ir bandau nusiraminti.

Panikos priepuolis. Pirmasis per dvylika metų. Nebegaliu susivaldyti, nieko negaliu padaryti. Visas kūnas virpa nuo nerimo, jis skverbiasi į mintis ir jausmus. Tarsi būčiau įšokusi į nevaldomą traukinį ir negalėčiau išlipti, kol jis nepasieks tikslo. Tikėjau, kad tokios kelionės daugiau niekada nebeatirsiu. Padaryčiau viską, kad tik pavyktų to išvengti. Pagalvojus, kad reikės pasakyti šeimai, apima siaubas.

Jei būčiau žinojusi, kas nutiks, ar būčiau nuėjusi? Jei būčiau žinojusi, kas ji, ar būčiau išdrįsusi su ja susitikti?

Žinoma, jeigu ten iš tiesų ji.

Nemanau, kad išdrįščiau paklausti. Pažvelgti jai į akis, suformuluoti klausimą, stebėti, kaip ji pamažu suvokia žodžių prasmę, kaip prasideda grandininė reakcija.

Ne, tai ne aš.

Meluoja? Nemeluoja?

Taip, tai aš.

Meluoja? Nemeluoja?

Aš Izabele Karlson nepasitikiu. Ir kodėl turėčiau? Kaip pasitikėti, jei net nenutuokiu, ko ji nori? Privalau išsiaiškinti daugiau. Privalau sužinoti.

Henrikas sustoja už manęs, padeda ranką ant manosios.

– Kas yra? Pasakyk, Stela.

– Aš pavargusi.

– Ne tik, – spaudžia jis. – Matau, kad kažkas atsitiko.

Jis nepasiduoda. Atsigręžiu.

– Buvo šlykšti diena, – paaiškinu. – Prasidėjo migrena, viską atšaukiau ir grįžau namo.

Užsimenu, kad dėl visko kalta Lina – pacientė, kuri pastaruoju metu kelia bėdų. Matau, kad jis supranta. Taip ir žinojau, kad viską interpretuos būtent taip.

Henrikas perbraukia man skruostą ir apkabina. Paklausia, ar skambino iš Sveikatos ir socialinės priežiūros inspekcijos. Neskambino. Kol kas dar ne.

Taria, kad pastarieji mėnesiai buvo labai įtempti, bet galų gale viskas bus gerai. Šiandien į treniruotę Milą nuveš jis, aš galiu likti namie.

Stoviu prie virtuvės lango ir žiūriu, kaip jie išvažiuoja.

Eik į palėpę. Pažiūrėk krepšyje.

Krepšys palėpėje. Nebuvau jo palietusi nuo tada, kai atsikraustėme, bet po dvylikos metų vis dar puikiai žinau, kur padėtas. Neketinu jo atsegti. Jei atsegsiu, ir vėl neteksiu proto.

Prieš dvidešimt vienerius metus mano gyvenimą sugriovė, bet aš jį atstaciau. Negaliu to pamiršti. Aš pasirinkau gyventi. Neturėjau kur dėtis. Vienintelis kitas pasirinkimas buvo mirti, bet to padaryti negalėjau.

Sutelkiau dėmesį į mokslus, į savo tikslus. Po penkerių metų sutikau Henriką ir įsimylėjau.

Palaidojau ją. Bet nepamiršau.

Pažiūrėk į krepšį, palėpėje.

Šiandien kilęs prieuolis bus vienintelis. Daugiau nepasikartos. Man nereikia lipti į palėpę. Man reikia išsimiegoti.

Nuėjusi iki miegamojo pasijuntu pernelyg pavargusi praustis, pernelyg pavargusi nusivalyti makiažą. Net neturiu jėgų išsivalyti dantis. Nusiuimu Henriko dovanotą laikrodį ir padedu į komodos stalčių. Kelnes ir marškinius nusviedžiu ant kėdės prie durų. Nusiėgu liemenėlę ir susirangau po antklode.

Prabudus vidury nakties už lango vis dar pliaupia lietus. Tikriausiai giliai miegojau, kad net neišgirdau, kaip grįžo Henrikas su Milu. Storos užuolaidos užtrauktos, kambaryje visiškai tamsu. Paprastai tamsa man patinka, bet šiąnakt tiesiog dusina.

Užlipk į palėpę. Pažiūrėk krepšyje.

Henrikas miega apkabinęs mane per liemenį – suniurzga, kai kilsteliu jo ranką. Išsirangau iš lovos, apsisiaučiu chalatu. Iššliūkinu iš miegamojo ir uždarau duris. Paėmusi kėdę pastatau prie durelių, vedančių į palėpę. Pasilypėju, sugriebiu rankeną ir patraukiu. Ji cypeli – net sulaikau kvapą. Nuleidžiu kopėčias, užkopiu į viršų ir įjungiu šviesą.

Krepšys stovi kampe. Pamatau tik patraukusi kelias dėžes. Išmargintas mėlynų ir vyno raudonumo turkišku raštu. Prieš daug metų man padovanojo mama. Čiumpu jį, pritupiu ant grindų ir atsegu užtrauktuką.

Viduje guli voras minkštomis švelniomis kojytėmis ir didžiule kvaila šypsena. Trukteliu iš pilvo kyšančią virvutę, bet nieko nenuviena. Anksčiau jis grodavo kelis akordus iš dainelės apie mažytį voruoką. Juokdavomės iki ašarų.

Balta antklodė su pilkomis žvaigždutėmis. Melsva suknelė su nėriniais ant kaklo ir rankogalių – vienintelis drabužėlis, kurį išsaugojau. Prikėliu prie nosies, bet dvelkia tik priemonėmis nuo kandžių.

Nuotraukos. Vienoje matyti trys paaugliai. Danielius, jo sesuo Marija ir aš.

Beveik visą gyvenimą nešiojau ilgus plaukus. Mano plaukai stori, tamsiai rudi ir natūraliai banguoti. Nuotraukoje siekia nugaros vidurį. Vilkiu geltona suknele su juodu tampriu diržu ant juosmens. Danielius užmetęs ranką man ant kaklo – atrodo įžūlus, pasitikintis savimi. Mūvi nutrintus džinsus ir flanelinius marškinius nukirptomis rankovėmis, juodi plaukai kaip visada susivėlę.

Kažin, kur jis dabar. Kažin, ar laimingas. Ar kada nors pagalvoja apie mane.

Atidžiai apžiūriu Mariją. Jos plaukai tiesūs ir ilgi, iki juosmens, tokie pat juodi kaip ir Danieliaus. Net šiurpu, kokia ji panaši į Izabelę Karlson. Galėtų būti seserys. Dvynės.

Bet tai tik sutapimas. Kitaip ir būti negali.

Dar kelios nuotraukos. Septyniolikmetė su kūdikėliu ant rankų. Ji pati dar vaikas. Juodvi su mažyle juokiasi. Abiejų skruostuose matosi duobutės.

Akys peršti, perbraukiu chalato rankove. Krepšio dugne guli raudona knygelė kietais viršeliais. Paimu.

Skaitykite likusius
428 iš 448 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Visi kartais įsivaizduojame, kas blogiausio gali nutikti... Ką darytumėte, jeigu tai iš tiesų įvyktų?

Prieš daugelį metų per atostogas paplūdimyje pradingo Stelos vienerių metų dukra. Po intensyvių paieškų policijos tyrimas buvo nutrauktas: policija nusprendė, kad mergaitę nunešė srovė ir mažametė nuskendo.

Praėjo dvidešimt vieneri metai po tos lemtingos dienos. Stelos gyvenimas tapo ramus ir idiliškas – ji laimingai ištekėjusi, turi paauglį sūnų, sėkmingai dirba psichoterapeute.

Tačiau kai į jos kabinetą įžengia nauja pacientė, Stelą ištinka panikos priepuolis. Jauna moteris pristato kaip Izabelę, tačiau Stela įsitikinusi, kad tai jos dukra Alisa, paslaptį priešingai pradingusi prieš daugybę metų.

Nors niekas Stela netiki, moteris pasiryžusi įrodyti, kad yra teisi, ir rizikuoti viskuo, ko tik prireiks. Tik ar ji bent nutuokia, kokia pavojinga bus ši kelionė į praeitį? Kas iš tikrųjų įvyko prieš daugybę metų? Kodėl jos neapleidžia jausmas, kad kažkas ją nuolat stebi ir... trokšta jos mirties?

„Pasakyk, kad esi mano“ – įtemptas psichologinis detektyvas apie blogiausią įsivaizduojamą gyvenimo scenarijų, įtraukianti istorija apie kaltę, sielvartą, meilę, virtusią smurtiniu apsėdimu, ir tai, kur žmogų gali nuvesti vaiko netektis...

Švedų autorė **Elisabeth Norebäck** su savo vyru ir trimis vaikais gyvena Stokholme. Švedijos KTH karališkajame technologijos universitete ji įgijo inžinerijos magistro laipsnį. Psichologinį detektyvą „Pasakyk, kad esi mano“ pradėjo rašyti motinystės atostogų metu, tai jos debiutinis romanas iš karto sulaukęs tarptautinio pripažinimo.

„Atsikvėpti neduodantis psichologinis detektyvas.“

– Sunday Times Crime Club

ĮTEMPTO SIUŽETO PSICHOLOGINIS DETEKTYVAS

Jeigu jums patiko tokios knygos, kaip „Įkalinta“, „Auksinis narvelis“ ar „Rūko sala“, jūs privalote perskaityti ir romaną „Pasakyk, kad esi mano“.

ISBN 978-609-484-410-2

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir straipsniai nemokamai

KITI FORMATAI:

Audi
knyga

Elektroninė
knyga

Viršelis: © Christina Griffiths/bookslife.net
Viršelio nuotrauka: © Laura Kate Bradbury/Devilson Images
Slabutės žmogus yra gražus